

はれの
な
い
う
ち
に

Než
pravda
vyjde
najevo

Tošikazu
Kawaguči

Kavárna umožňující
cestování v čase
znovu otevírá

≡ KNIHA ZLIN

Než pravda vyjde najevo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ KNIHA ZLIN

Tošikazu Kawaguči
Než pravda vyjde najevo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

fleet

この嘘が

ばれないうちに

**Než
pravda
vyjde
najevo
Tošikazu
Kawaguči**

V překladu Ivony Barešové

 KNIHA ZLIN

OBSAH

Předmluva | 11

Příběh první
Nejlepší přátelé | 15

Příběh druhý
Matka a syn | 61

Příběh třetí
Milenci | 101

Příběh čtvrtý
Manželé | 129

PŘEDMLUVA

V kavárně v jedné nejmenované čtvrti mají místo, o němž koluje podivná novodobá legenda. Když na ně usednete – a dokud na něm zůstanete sedět –, můžete se přesunout v čase do doby, kterou si zvolíte.

Musíte však přijmout několik nepříjemných, opravdu nepříjemných pravidel:

1. Při návratu do minulosti se můžete setkat pouze s lidmi, kteří už kavárnu někdy navštívili.
2. Ať uděláte při návratu do minulosti cokoli, přítomnost se tím nezmění.
3. Na místě, jehož prostřednictvím se můžete do minulosti vrátit, už sedí jiný host. Abyste se na ně mohli posadit, musíte vyčkat, až host odejde.
4. Během pobytu v minulosti se z místa nesmíte vzdálit.
5. Váš čas v minulosti začíná nalitím kávy a vyprší, jakmile káva vystyďne.

A tím výčet nepříjemných pravidel zdaleka nekončí.

Přesto přicházejí do kavárny stále další lidé, kteří se o této legendě doslechli.

Kavárna se jmenuje Funiculi funicula.

A co vy? Stáli byste o návrat do minulosti i po vyslechnutí takových pravidel?

Toto vyprávění je o čtyřech dojemných zázracích, které se v této podivné kavárně udály:

Nejlepší přátelé – příběh muže, který se setkal se svým dvaceti let mrtvým přítelem.

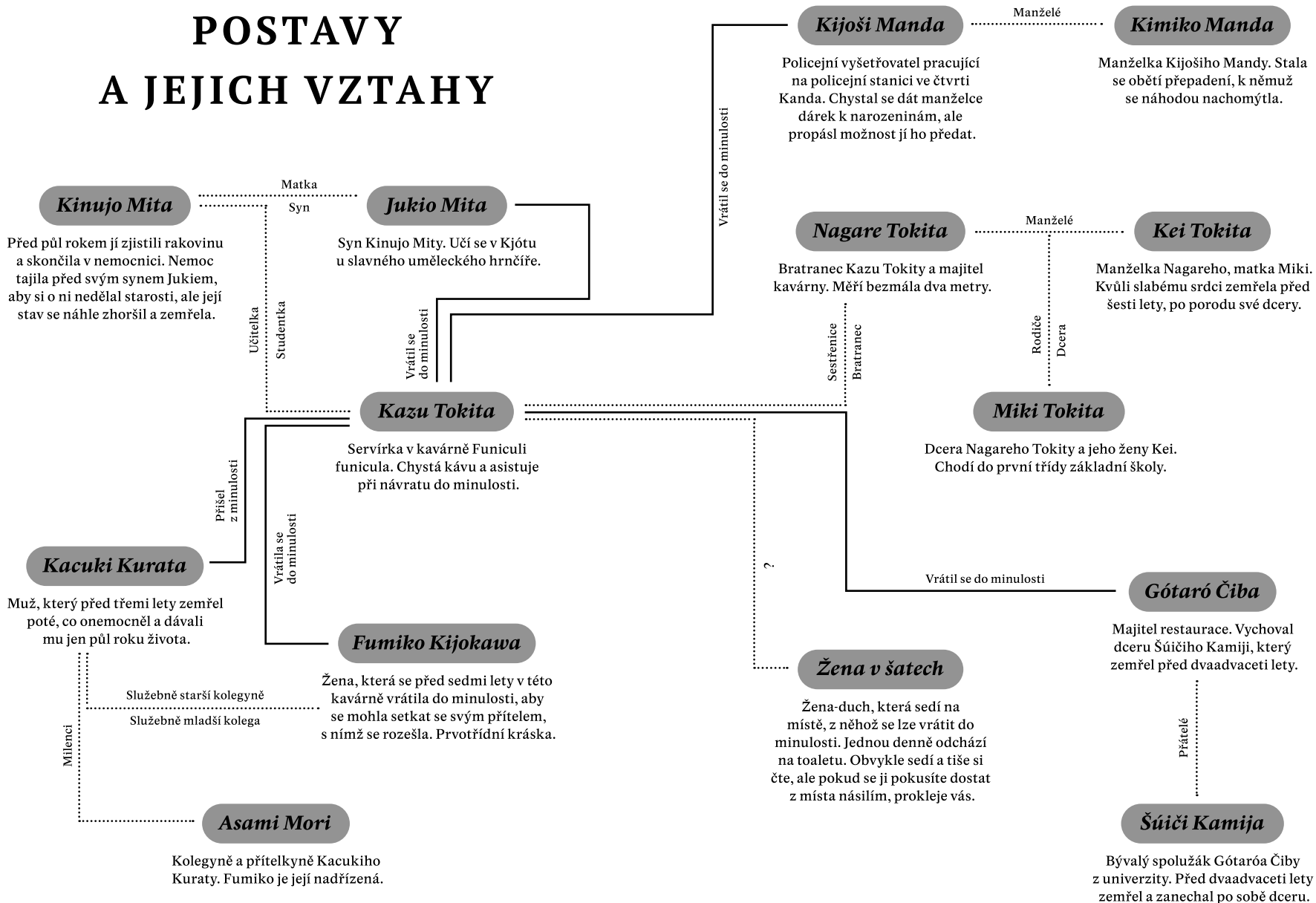
Matka a syn – příběh muže, který nemohl přijet na pohřeb své matky.

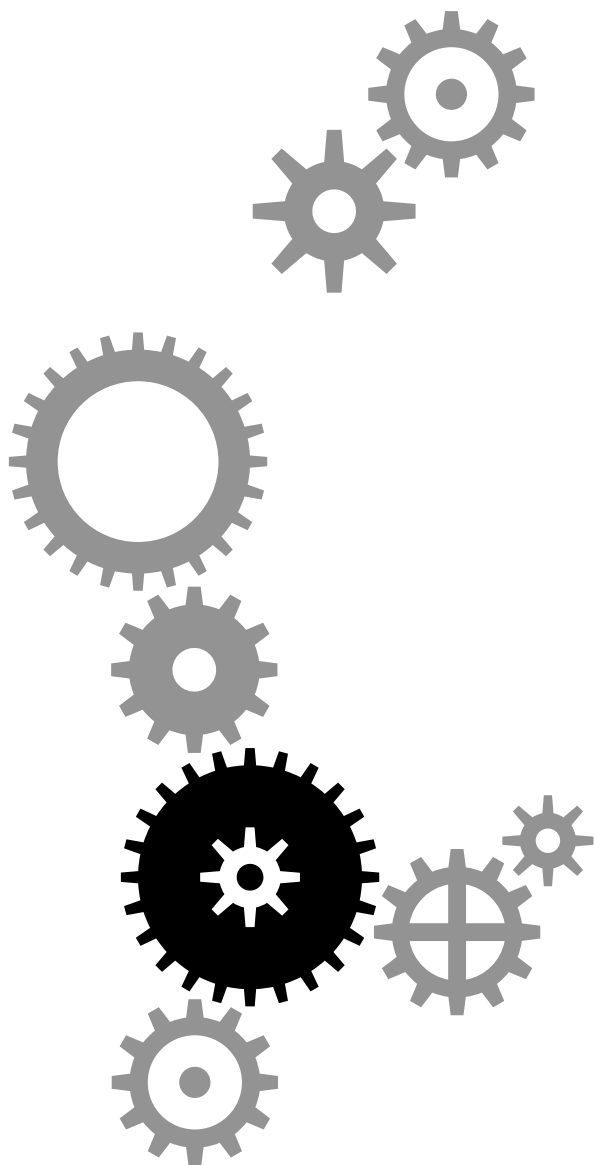
Milenci – příběh muže, který se setkal se svou přítelkyní, již si nemohl vzít.

Manželé – příběh starého policejního vyšetřovatele, který nemohl své ženě předat dárek k narozeninám.

Kdybyste se mohli vrátit do minulosti, s kým byste se chtěli setkat vy?

POSTAVY A JEJICH VZTAHY

PŘÍBĚH PRVNÍ

Nejlepší přátelé

Gótaró Čiba své dceři dvaadvacet let lhal.

I Dostojevský tvrdil, že není v životě nic těžšího, než mluvit vždy pravdu. Důvody, proč lidé lžou, bývají různé. Může to být proto, aby se ukázali v lepším světle, nebo aby svůj protějšek oklamali. Lež může dotyčného zranit, ale může mu naopak i pomoci. Často však lidé svých lží později litují.

Své lži litoval i Gótaró. Už dobrou půlhodinu přešlapoval před kavárnou, ve které se lze vrátit do minulosti, přemýšlel o té lži a mumlal si pro sebe, že to přece neudělal schválně, a podobné výmluvy.

Kavárna se nachází v centru Tokia, jen několik minut chůze od stanice Džinbóčó. Její malý vývěsní štít s nápisem Funiculi funicula na vás vykoukne v úzké postranní uličce mezi řadou kancelářských budov. Kavárna je v suterénu, a tak nebýt vývěsního štítu, nikdo by si jí nejspíš ani nevšiml.

Gótaró sešel po schodech a zastavil se přede dveřmi zdobenými vyřezávanými ornamenty. Něco si sám pro sebe zamumlal, pak zavrtěl hlavou, otočil se a chtěl odejít, ale v polovině schodů se zamyšleně zastavil. Chvilí chodil sem a tam.

„Co kdybyste nejdřív vešel dovnitř a teprve pak si dělal starosti?“ ozvalo se najednou za ním. Polekaně se otočil a spatřil

ženu menší postavy. Měla na sobě bílou košili, černou vestu a someliérskou zástěru. Gótaróovi bylo hned jasné, že ta žena v kavárně pracuje.

„No, víte...“ nevěděl, co na to říct.

Žena kolem něho proklouzla, seběhla schody a zmizela uvnitř kavárny.

Cink-cink

Zvuk kravského zvonce ještě chvíli dozníval. Žena ho pozvala dál, ale nijak zvlášť na něho nenaléhala. Bylo to jako svěží vánek. Gótaró měl zvláštní pocit, jako by mu viděla až do duše.

Chodil nerozhodně nahoru a dolů, protože nebyl přesvědčený o tom, že se skutečně jedná o „kavárnu, ve které se lze vrátit do minulosti“. Pokud by ta informace, kterou se dozvěděl od svého starého přítele, byla smyšlená, tak by se jen ztrapnil, kdyby jí uvěřil a do kavárny vešel.

Avšak i když bude prozatím předpokládat, že se ta informace zakládá na pravdě, platí prý pro návrat do minulosti několik nepříjemných pravidel.

Jedno z nich říká, že ať se člověk snaží při návratu do minulosti sebevíc, přítomnost stejně nezmění. Když toto pravidlo slyšel poprvé, udiveně si pomyslel, jestli se vůbec najde někdo, kdo by o návrat do minulosti stál. A ten samý Gótaró teď přešlapoval před kavárnou a chtěl se i přesto do minulosti vrátit. Nicméně neměl důvod si myslet, že ta žena o jeho dilematu ví. I když pokud by nic netušila, neřekla by spíše něco jako *Jdete k nám do kavárny?*

Ona však řekla: „Co kdybyste nejdřív vešel dovnitř a teprve pak si dělal starosti?“ To je možné chápat tak, že se do minulosti vrátit lze a že by o tom, zda se o to pokusit či nepokusit, měl přemýšlet až v kavárně. Gótaróovi vrtalo v hlavě, jak je možné, že ta žena zná důvod jeho návštěvy, ale byl v tom i záblesk naděje. Ta nenucená poznámka mu pomohla

se rozhodnout. Než si uvědomil, co dělá, vztáhl ruku po kouli na dveřích a silně za ni zatáhl.

Cink-cink

Gótaró vkročil do kavárny, ve které se lze vrátit do minulosti.

Gótaróovi Čibovi bylo jednapadesát let. Snad proto, že na střední škole i na univerzitě hrál ragby, měl statnou postavu a ještě i dnes nosil oblek velikosti XL. Žil společně se svou dcerou Harukou, které bude letos třiadvacet a kterou vychovával sám. Řekl jí, že matka onemocněla a zemřela, když ona byla ještě malá. Ve městě Hačíódži, jež je součástí tokijské metropole, provozoval malou restauraci Kamija a Haruka mu v ní pomáhala.

Když člověk vejde dřevěnými, dvoumetrovými dveřmi dovnitř, neocitne se hned v prostoru kavárny, ale ve vstupní chodbě s hliněnou podlahou. Proti dveřím je toaleta a uprostřed stěny vpravo je vidět vchod do kavárny.

Když Gótaró vstoupil do místnosti, jeho oči se setkaly s pohledem ženy sedící u barového pultu.

„Kazu, zlatíčko, máš hosta,“ okamžitě zavolala směrem k zadní místnosti.

Vedle ženy stál chlapec, který zřejmě chodil na základní školu, a u nejvzdálenějšího stolu seděla žena v bílých šatech s krátkými rukávy. Měla světlou pleť a působila nenápadným dojmem. Tíse si četla knížku.

„Slečna, která tady obsluhuje, byla nakoupit suroviny a teď se zrovna vrátila, tak se tu klidně posadte a chvílku počkejte,“ promluvila k němu žena u barového pultu. Chovala se ke Gótaróovi důvěrně, ačkoli ho viděla poprvé v životě. Asi byla v této kavárně pravidelnou zákaznicí.